

พฤติกรรมการใช้พจนานุกรมของนักศึกษา

หอมทวล ชื่นจิตร

ในบทความเรื่อง "แนวทางการใช้พจนานุกรม" จากวารสาร "ภาษาและภาษาศาสตร์" ฉบับเดือนกรกฎาคม - ธันวาคม พ.ศ. 2528 ผู้เขียนได้เรียบเรียงความรู้เกี่ยวกับลักษณะของพจนานุกรมประเภทต่าง ๆ และได้เสนอแนะแนวทางเพื่อกระตุ้นให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมได้ใช้เป็นวิธีฝึกฝนนักเรียน ทั้งนี้โดยอาศัยข้อมูลและแนวความคิดส่วนใหญ่จากข้อเสนอแนะในรายงานการวิจัย เรื่อง พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย : แนวทางการใช้ที่มีประสิทธิภาพ อันเป็นการวิจัยเสริมหลักสูตร ที่ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะหลากหลายของพจนานุกรมอังกฤษ - ไทย ทั้งประเภททั่วไปและเฉพาะสาขาวิชา รวมทั้งได้ศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติในการใช้พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2526 ตั้งแต่ที่เป็นภูมิหลังจนถึงความคาดหวังในอนาคต

สำหรับบทความนี้ ผู้เขียนขอเสนอข้อมูลเฉพาะส่วนที่ได้จากการสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติในการใช้พจนานุกรมของนักศึกษาปีที่หนึ่งของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รุ่นปีการศึกษาดังกล่าว อันจะเป็นการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมการใช้พจนานุกรมอังกฤษ - ไทย และ อังกฤษ - อังกฤษ ซึ่งจะมีผลต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยอื่น ๆ จะได้เข้าใจนักศึกษาของตน และสามารถชี้แนะ ฝึกฝน เสริมซ่อมส่วนที่บกพร่องให้นักศึกษาได้มีทักษะในการใช้พจนานุกรม เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการ สำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม คำถามที่ใช้ในแบบสอบถามนี้เป็นคำถามแบบตรวจคำตอบ (check-list) และแบบปลายเปิด (open-end) หัวข้อของคำถามแบ่งออกเป็นสามส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งและสอง สำรวจภูมิหลังในการใช้พจนานุกรมเพื่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทั้งฉบับภาษาอังกฤษ - ไทย และ อังกฤษ - อังกฤษ ตั้งแต่เริ่มใช้จนกระทั่งถึงปีสุดท้ายก่อนเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หัวข้อเกี่ยวกับการสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติ

ในการใช้พจนานุกรมของนักศึกษา ซึ่งจะนำเสนอในที่นี้เป็นส่วนที่สามของแบบสอบถาม สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ที่ใช้วิธีการค่าตัวเฉลี่ยร้อยละ

ประชากรที่ทำการสำรวจ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคแรกของปีการศึกษา 2526 ทำการสำรวจในเคื่อนแรกของภาคการศึกษา วิธีการสำรวจแบ่งออกเป็นสามกลุ่มตามชั้นเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นการแบ่งระดับตามสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้ผลจากการทดสอบจัดระดับ (placement Test) แบ่งได้ดังนี้คือ

กลุ่ม อ. 142 เป็นกลุ่มของนักศึกษาที่ได้รับการจัดระดับว่า มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงสุด จำนวน 103 คน จากนักศึกษาทั้งสิ้น 733 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 14.05

กลุ่ม อ. 141 เป็นกลุ่มของนักศึกษาที่ได้รับการจัดระดับว่ามีความสามารถ ทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 110 คน จากจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 784 คน คิดเป็นอัตรา ร้อยละ 14.03

กลุ่ม อ. 040 เป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดระดับว่ามีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำสุด จำนวน 32 คน จากจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 229 คน คิดเป็นอัตราร้อยละ 13.97

ผลของการสำรวจ

1. วัตถุประสงค์ในการใช้พจนานุกรม นักศึกษาส่วนใหญ่จากทั้งกลุ่มสูง (อ. 142) และกลุ่มกลาง (อ. 141) มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกันตามลำดับดังนี้คือ 1) เพื่อหาความหมายของคำศัพท์ 2) เพื่อค้นคว้าสะกดที่ถูกต้อง และ 3) เพื่อหารูปคำ part of speech ในขณะที่นักศึกษากลุ่มต่ำ คือ อ. 040 มีวัตถุประสงค์เพื่อรู้วิธีอ่านออกเสียงเป็นอันดับสาม

2. ประเภทของพจนานุกรมที่นักศึกษาใช้

เมื่อให้นักศึกษาระบุชื่อพจนานุกรมที่ตนใช้บ่อยในที่สุดท้ายก่อน เข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แล้วนำชื่อนั้นมาจัดแยกประเภท ปรากฏผลดังนี้คือ

ตารางที่ 1

แสดงประเภทพจนานุกรมที่ใช้บ่อยกว่าในระดับ ม.ศ. 5 หรือปีสุดท้ายก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

กลุ่ม	อังกฤษ-ไทย		อังกฤษ-อังกฤษ		ไม่ระบุ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อ. 142	30	29.12	24	23.30	49	47.57	103	100.0
อ. 141	21	19.09	29	26.36	60	54.55	110	100.0
อ. 040	3	9.38	3	9.38	26	81.24	32	100.0
รวม	54	22.04	56	22.86	135	55.00	245	100.0

จะเห็นว่า นักศึกษาไม่อาจจะระบุชื่อพจนานุกรมที่ตนใช้ได้ถึงร้อยละ 55.00 ของจำนวนทั้งหมด และเมื่อศึกษารายละเอียดตามกลุ่ม จะพบว่า นักศึกษากลุ่ม อ. 142 ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย มากที่สุด คือ เป็นร้อยละ 29.12 ส่วน อ. 141 นั้น ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ มากที่สุด คือ ร้อยละ 26.36 ส่วนนักศึกษา อ. 040 นั้น ไม่อาจระบุชื่อได้ เป็นอัตราสูงสุดถึงร้อยละ 81.24

3. การศึกษาคำนำและภาคผนวกของพจนานุกรม

นักศึกษาที่ได้รับการสำรวจทั้งสิ้นร้อยละ 70.20 เคยอ่านคำนำที่อธิบายวิธีใช้พจนานุกรม แต่มีเพียงร้อยละ 54.69 ที่เห็นว่าคำนำมีประโยชน์มาก และอัตราสูงสุดในจำนวนนี้มาจาก อ. 142 สำหรับนักศึกษาส่วนที่เหลือร้อยละ 43.67 เห็นว่ามีประโยชน์บ้าง โดยที่มีผู้เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลยร้อยละ 1.6 และในทางกลับกันกับกลุ่มแรก จำนวนนักศึกษาที่มีความเห็นดังกล่าวเป็นอัตราสูงสุดมาจาก อ. 040

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาคผนวกนั้น มีจำนวนนักศึกษาที่เคยอ่านทั้งสิ้นน้อยกว่าค่านำ คือ มีเพียงร้อยละ 44.08 โดยที่จำนวนเกินกว่าครึ่งไม่เคยใช้ประโยชน์จากภาคผนวกของพจนานุกรมเลย และก็เช่นกันจำนวนสูงสุดของผู้ไม่เคยอ่านมาจากกลุ่ม อ. 040 คือ ถึงร้อยละ 71.88 ของนักศึกษา
- กลุ่มนี้

4. วิธีหาความหมายของคำศัพท์

เมื่อพบคำศัพท์ใหม่ที่ไม่รู้ความหมาย นักศึกษาโดยเฉลี่ยร้อยละ 70.20 มักจะเปิดพจนานุกรม วิธีการรองลงไปคือ ถามเพื่อน และถามครู นักศึกษากลุ่ม อ. 141 ปรึกษาผู้สอนน้อยกว่ากลุ่มอื่น ในขณะที่กลุ่ม อ. 142 ชอบถามครูมากกว่าถามเพื่อน และมีอัตราการเปิดใช้พจนานุกรมต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในขณะที่นักศึกษากลุ่ม อ. 040 เป็นกลุ่มที่ใช้พจนานุกรมมากที่สุด เพื่อหาความหมายของคำศัพท์ คือ เป็นจำนวนร้อยละ 71.88 ของนักศึกษากลุ่มนี้

สำหรับการเปิดใช้พจนานุกรมนั้น กว่าครึ่งหนึ่งของนักศึกษาที่ทำการสำรวจ (53.88 %) จะเปิดเมื่อพบศัพท์ใหม่บางตัวที่ปรากฏบ่อยครั้ง ส่วนอีก 40.82 % จะเปิดพจนานุกรมทุกครั้งที่ตนพบศัพท์ที่ไม่เข้าใจ ในจำนวนเหล่านี้จะพบว่านักศึกษากลุ่ม อ. 040 มีแนวโน้มที่แตกต่างออกไป คือ นักศึกษาส่วนใหญ่ของกลุ่มนี้ (ร้อยละ 62.50) จะเปิดหาคำนิยามของคำศัพท์ทุกตัวที่ตนไม่เข้าใจ

ส่วนข้อมูลอื่น ๆ ที่นักศึกษาระบุเพิ่มเติมไว้ นั่น คือ จะเปิดพจนานุกรมเมื่อไม่สามารถเดาความหมายของคำได้ เมื่อเจอศัพท์ที่ไม่เข้าใจจริง ๆ หรือเมื่อพบศัพท์ที่สงสัยและอยากรู้ (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2

แสดงวิธีการของนักศึกษาเพื่อให้ได้ความหมายของศัพท์

	อ. 142		อ. 141		อ. 040		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ถามเพื่อน	13	12.62	15	13.63	4	12.50	32	13.06
ถามครู	14	13.59	8	7.27	3	9.38	25	10.20
เปิดพจนานุกรม	70	67.96	79	71.81	23	71.88	172	70.20
เดา	6	5.82	8	7.27	2	6.25	16	6.53
รวม	103	100.00	110	100.00	32	100.00	245	100.00

5. วิธีการออกเสียง

ตารางที่ 3

แสดงประเภทของพจนานุกรมที่นักศึกษาเคยศึกษาวิธีการอ่านออกเสียง

กลุ่ม	อังกฤษ-ไทย		อังกฤษ-อังกฤษ	
	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย
	%	%	%	%
อ. 142 (n = 103)	85.43	14.56	48.54	51.45
อ. 141 (n = 110)	82.73	17.27	57.27	42.72
อ. 040 (n = 32)	75.20	25.00	31.25	68.75
รวม	82.86	17.14	50.20	49.80

นักศึกษาโดยเฉลี่ยร้อยละ 82.86 เคยศึกษาวิธีอ่านออกเสียงจากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย โดยมีกลุ่ม อ.142 เคยศึกษาจากพจนานุกรมประเภทนี้เป็นอัตราสูงกว่ากลุ่มอื่น ส่วนนักศึกษาทั้งหมดที่เคยศึกษาวิธีออกเสียงจากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ มีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 50.20 ในกลุ่มนี้มีนักศึกษาจาก อ.141 เคยศึกษาวิธีออกเสียงจากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ เป็นอัตราสูงสุด ส่วนนักศึกษากลุ่ม อ.040 มีผู้ไม่เคยศึกษาวิธีอ่านออกเสียงไม่ว่าจะเป็นจากพจนานุกรมประเภทใด เป็นจำนวนสูงกว่ากลุ่มอื่น

แต่เมื่อถามต่อไปถึงความพอใจในการศึกษาวิธีออกเสียงจากพจนานุกรมคำตอบที่แสดงความพอใจลดต่ำลงไปจากจำนวนของผู้ที่เคยศึกษาของทุกกลุ่มไม่ว่าจะเป็นพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ หรืออังกฤษ-ไทย (ดูตารางที่ 4) ข้อมูลที่น่าสนใจเกิดเป็นของกลุ่ม อ.040 ที่ระบุไว้ในตารางที่ 3 ว่า เคยศึกษาวิธีการออกเสียงจากพจนานุกรมอังกฤษ- อังกฤษ เป็นอัตราร้อยละ 31.25 แต่แสดงความพอใจในตารางที่ 4 เพียงร้อยละ 9.38

ตารางที่ 4

แสดงความพอใจที่จะศึกษาวิธีการออกเสียงคำจากพจนานุกรม

กลุ่ม	อังกฤษ-ไทย		อังกฤษ-ไทย		ไม่ทั้งสอง		รวม	
	n	%	n	%	n	%	n	%
อ.142	65	63.10	26	25.24	12	11.65	103	100.0
อ.141	63	57.27	31	28.18	16	14.54	110	100.0
อ.040	23	71.88	3	9.38	6	18.75	32	100.0
รวม	151	61.63	60	24.49	34	13.89	245	100.0

6. วิธีใช้คำและสำนวน

เกินกว่ากึ่งหนึ่งของนักศึกษาปีที่ 1 (ร้อยละ 55.10) เคยศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนจากพจนานุกรม แต่นักศึกษาโดยเฉลี่ยจำนวนร้อยละ 32.65 นำไปใช้ได้ในจำนวนผู้ที่เคยศึกษา และนำไปใช้ได้นี้ เป็นนักศึกษาจากกลุ่ม อ.142 เป็นอัตราสูงสุดคือ ร้อยละ 35.92 ในขณะที่นักศึกษาจากกลุ่ม อ.040 เป็นกลุ่มที่ตอบว่าไม่วิธีการใช้คำและสำนวนไปใช้ได้ในอัตราต่ำสุดคือ ร้อยละ 28.13

ส่วนกลุ่มที่ไม่เคยศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนจากพจนานุกรมนั้น มีนักศึกษาจากกลุ่ม อ.040 เป็นจำนวนสูงสุด คือ ร้อยละ 37.50 ที่ตอบว่าไม่เคยศึกษาเนื่องจากไม่มีตัวอย่างแสดงไว้ และอีก ร้อยละ 15.63 ตอบว่าไม่เคยเพราะไม่สนใจตัวอย่างที่แสดงไว้

ตารางที่ 5

เปรียบเทียบแหล่งที่นักศึกษาพอใจศึกษาวิธีการใช้คำและสำนวน

แหล่ง กลุ่ม	พจนานุกรม อ-ท		พจนานุกรม อ-อ		ผู้สอน		ตำรา		รวม	
	N	%	N	%	N	%	N	%	N	%
อ.142	12	11.65	23	22.33	41	39.80	27	26.21	103	100.00
อ.141	17	15.45	22	20.20	33	30.00	38	34.54	110	100.00
อ.040	8	25.00	3	9.38	11	34.38	10	31.25	32	100.00
รวม	37	15.10	48	19.59	85	34.69	75	30.61	145	100.00

การศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนนั้น นักศึกษาโดยเฉลี่ย ไม่ใคร่ชอบศึกษาจากพจนานุกรม ไม่ว่าจะเป็นประเภทอังกฤษ-ไทย หรือ อังกฤษ-อังกฤษ แต่กระนั้นก็ยังพอใจที่จะศึกษาจากพจนานุกรม อังกฤษ-อังกฤษ (ร้อยละ 19.59) เป็นอัตราสูงกว่าพจนานุกรม อังกฤษ-ไทย (ร้อยละ 15.10) นักศึกษาโดยเฉลี่ยตอบว่าชอบศึกษาวิธีการใช้คำและสำนวนจากผู้สอนเป็นจำนวนสูงสุดคือ ร้อยละ 34.69 ในขณะที่พอใจศึกษาจากตำราเป็นอันดับรองลงมา (ร้อยละ 30.61)

เมื่อพิจารณารายละเอียดของแต่ละกลุ่มจะพบว่า นักศึกษากลุ่ม อ.040 มีอัตราความสนใจศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนจากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ (ร้อยละ 25.00) แต่พอใจที่จะศึกษาพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษ ต่ำกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ 9.38) ซึ่งเป็นอัตราใกล้เคียงกับ อ.142 ที่พอใจจะศึกษาจากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย เป็นจำนวนต่ำกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ 11.65) และพอใจใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษสูงกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ 22.33) ข้อมูลที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งคือ นักศึกษากลุ่ม อ.141 สนใจที่จะศึกษาจากตำรา (ร้อยละ 34.54) มากกว่าผู้สอน (ร้อยละ 30.00)

สรุปและอภิปราย

จากการสำรวจจะเห็นว่านักศึกษามีวัตถุประสงค์สำคัญในการใช้พจนานุกรมร่วมกันคือ เพื่อหาความหมายของคำศัพท์ (คู่มือ 1 และตารางที่ 2) แต่มีวิธีที่ใช้แตกต่างกันคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ของกลุ่มสูงและกลางจะเปิดพจนานุกรมเมื่อพบศัพท์ใหม่บางตัวที่ปรากฏบ่อยครั้ง นอกนั้นก็จะเป็นถามครูบ้าง ถามเพื่อนบ้าง หรือเดาบ้าง ประเภทของพจนานุกรมที่ใช้บ่อยเมื่ออยู่ปีสุดท้ายก่อนเข้ามหาวิทยาลัยนั้น นักศึกษากลุ่มสูงระบุว่าใช้อังกฤษ-ไทยมากกว่า กลุ่มกลางใช้อังกฤษ-อังกฤษมากกว่า (ดูตารางที่ 1) ในขณะที่นักศึกษากลุ่มต่ำบอกว่าเมื่อค้นพบคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายจะใช้วิธีเปิดพจนานุกรมมากที่สุด (ดูตารางที่ 2) และจะเปิดหาคำนิยามของคำศัพท์ทุกตัวที่ตนไม่เข้าใจ (คู่มือ 4) ข้อขัดแย้งก็คือว่านักศึกษากลุ่มนี้สามารถระบุชื่อพจนานุกรมที่ตนใช้บ่อยในปีการศึกษาสุดท้ายก่อนเข้ามหาวิทยาลัยธรรมดาทั้งประเภท อังกฤษ-ไทย และอังกฤษ-อังกฤษ เป็นจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 9.38 (ดูตารางที่ 1) อันเป็นอัตราที่ต่ำมาก แสดงว่านักศึกษากลุ่มนี้มิได้ใช้พจนานุกรมเพื่อหาความหมายของศัพท์อย่างจริงจังตามที่ระบุ เพราะถ้าใช้เพื่อเปิดหาความหมายของคำศัพท์

ทุกตัวที่ตนไม่เข้าใจแล้ว นักศึกษากลุ่มต่ำย่อมมีอัตราการใช้จริงที่สูงมาก เนื่องจากจะมีศัพท์ที่พวกตนไม่เข้าใจความหมายเป็นจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อใช้บ่อยก็มักจะจำชื่อพจนานุกรมที่ตนใช้ได้ แต่จากผลที่ปรากฏจะเป็นไปได้หรือไม่ว่า นักศึกษากลุ่มต่ำได้รับการสอนในปีสุดท้ายของระดับมัธยมศึกษาโดยมีครูเป็นผู้ป้อนความหมายของคำศัพท์แบบไม่ต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ทั้ง ๆ ที่ข้อกำหนดหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาได้กำหนดเป้าหมายในการสอนอ่านภาษาอังกฤษไว้ว่า นักเรียนจะต้องสามารถใช้พจนานุกรมช่วยในการอ่าน และจะต้องรู้จักใช้พจนานุกรมภาษาต่างประเทศด้วย

นอกจากนี้นักศึกษากลุ่มต่ำคือ อ.040 ยังระบุวัตถุประสงค์อันดับสามในการใช้พจนานุกรมแตกต่างไปจากอีกสองกลุ่ม คือ ใช้เพื่อศึกษาวิธีการออกเสียง ในขณะที่อีกสองกลุ่มจะใช้เพื่อหารูปคำตาม part of speech แต่จากตารางที่ 3 ปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มต่ำนี้ไม่เคยศึกษาวิธีการออกเสียงจากพจนานุกรมเป็นจำนวนสูงกว่ากลุ่มอื่น จึงเป็นเครื่องยืนยันอีกอย่างหนึ่งว่า นักศึกษากลุ่มนี้มิได้ใช้พจนานุกรมในการเรียนภาษาอย่างจริงจังเท่ากลุ่มอื่น ในการศึกษาวิธีการออกเสียงนั้น นักศึกษากลุ่มนี้ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย มากกว่า อังกฤษ-อังกฤษ และมีความพอใจที่จะใช้พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย เพื่อการออกเสียงเป็นจำนวนสูงมาก (ดูตารางที่ 4)

สำหรับเครื่องช่วยในการเรียนภาษาอีกอย่างหนึ่งที่พจนานุกรมฉบับมาตรฐาน จะอำนวยความสะดวกให้ได้เป็นอย่างดีนั้น คือ การให้ตัวอย่างวิธีใช้คำในรูปประโยค และสำนวนต่าง ๆ หลังจากการอธิบายนิยามศัพท์ แต่ปรากฏว่ามีนักศึกษาเคยใช้พจนานุกรมเพื่อการนี้น้อยกว่าเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ดังกล่าวมาแล้ว คือ ไม่ติดอยู่ในสามอันดับแรกที่นักศึกษาระบุมา และจากข้อมูลที่ได้ในข้อ 6 ก็ปรากฏว่ามีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้นร้อยละ 55.10 เท่านั้น ที่เคยศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนจากพจนานุกรม โดยนักศึกษาทั้งกลุ่ม อ.142 และ อ.141 พอใจจะศึกษาจากพจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษมากกว่า ในขณะที่นักศึกษากลุ่ม อ.040 ไม่เคยศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนเป็นอัตราสูงสุด ทั้งนี้คงเป็นเพราะใช้พจนานุกรมขนาดเล็ก ไม่มีตัวอย่างอธิบายไว้ (ดูข้อ 6) และนักศึกษากลุ่มนี้พอใจศึกษาวิธีใช้คำและสำนวนจากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย มากกว่ากลุ่มอื่น